

NAŠLI MI VRAHA

kriminální příběh podle skutečné události

autorka : Blanka Chýlová

fotografie : Blanka Andrée Rybičková

Blanka Chýlová

NAŠLI MI VRAHA

Kriminální příběh podle skutečné
události

„Kde je nenávisť, tam je zloba,
kde je zloba, tam je vražda,
kde je vražda ...
nehledejte spravedlnost.“

Beryl

CELA POPRVÉ

V železných dveřích zarachotil klíč.

Igor se otočil na své posteli a nadzvedl hlavu. Co se to děje, teď v noci?

Může být tak půlnoc, blesklo mu hlavou.

Rozšiřující se proužek světla, který se stále zvětšoval při otevírání dveří, přerušily cizí kroky několika postav. Igor se nejprve rozespale posadil a chtěl vyskočit z postele, ale silná ruka spoluvězně ho rázně přesvědčila o opaku.

„Co tu chcete!“

„Kdo vás pustil dovnitř?“ obtížně polkl a vykulenýma očima těkal z jedné tváře na druhou, jako by hledal odpověď.

Snad třetí tvář mu konečně odpoví na jeho otázku.

Hrobové ticho a tížící ruka na jeho rameni, nevěstila nic dobrého.

Zaradoval se.

Mihotavé světlo, které se objevilo za hlavami spoluvězňů, ale bohužel nebyla rozsvícená žárovka. Doufal, že dozorce právě zjistil, že v jeho cele jsou nevítaní hosté a jde celou záležitost urovnat.

Jak hluboce se mýlil!

Intenzita světla sílila a začala nabírat reálnou podobu.

Vytřeštil oči a obě ruce mu vzlétly k obličejí. Rychle si zakryl třesoucíma se rukama tvář.

Těžká ruka hromotluka s ním zacloumala.

„Co děláš? To nejlepší teprve přijde brouku.“

Igor si pomalu odkrýval oči. Uvědomil si, že nedýchá a prudce nasál těžký vzduch cely. Chlad a potící se ruce cítil mnohem intenzivněji.

„Kde se tu bereš?“ vysoukal ze sebe tiše.

„Jsi už několik let mrtvá,“ řekl přiškrceným hlasem, který mu na konci věty selhal.

„Diano, musel jsem, i toho tvýho psa.“

„Co to plácáš,“ ušklíbl se hromotluk a dodal: „Mrtvej budeš za chvíli ty.“

Radost s jakou tuto větu pronesl, se nedala přehlédnout. Ostatní dva se přidali k jeho přidušenému křečovitému smíchu a jejich pohledy se střetly. Svalovec rychlým, naučeným pohybem ruky rozevřel břitvu, která se zaleskla v paprsku měsíce, který dopadal zamřížovaným oknem u stropu.

„Jsem tady, abych viděla spravedlnost, která bude za chvíli vykonána.“

Tři páry očí se podívaly směrem, odkud se nesl dívčí hlas.

V tu chvíli si hromotluk, svalovec i komplic uvědomili, že podivnou bytost, která vypadala jako vlnící se obláček mlhy, těsně nad dlážděnou podlahou, vnímají.

„Hele,“ vyhrkl svalovec a udělal prudší pohyb směrem ke dveřím, kde se mihotala záře. Komplic ho prudce chytil za pravé zápěstí ruky a strhl jej zpět.

„Počkej!“

Svalovec si v tu chvíli uvědomil, že se rodí cosi zajímavého a je třeba prozkoumat novou situaci. Hromotluk se vzpamatoval jako

poslední. Uvědomil si, že má stále pootevřenou pusku, a rychle ji zavřel.

„Kdo si?“ zeptal se opatrně komplic.

„Jsem ta, za kterou jdete vykonat spravedlnost.“

„Hele,“ řekl opět svalovec, „co to znamená?“

Dal hlavu na stranu a pochybovačně jí pohupoval sem a tam.

„Jsem Diana, kterou Igor před několika lety zabil.“

Překvapená trojice se současně podívala na schouleného Igora, který zalezl až do rohu místnosti. Skrčil se na posteli s rukou nad hlavou jako děcko, které čeká pohlavek od otce, který zjistil, že rozbil okno u domu souseda. S nohou vytrčenou před sebe vypadal komicky. Třásl se rozrušením po celém těle a nemohl zastavit cvakající zuby a slzy, které mu tekly po tváři až přes nos. Hlavu skloněnou k levé straně. Očekával, že se co chvíli zhroutí.

„Ty šmejde!“ vykřikl hromotluk.

„Taky jsme zabili, ale nesneseme mezi sebou vrahy dětí. Taková pěkná holka.“

Jedním skokem se vrhl na Igora a začal ho mlátit silnými rukama. Už mu chtěl vrazit mohutnou pěst do obličeje, když se náhle otočil a řekl směrem k Dianě.

„Kolik ti bylo let, když tě zabil?“

„Patnáct.“

„Byla jsem hloupá, za hodně věcí si můžu sama.“

„Čas už nevrátím, ale než moje duše zmizí v dáli, chci vědět, jestli alespoň lituje toho, jak se choval ke mně i k ostatním. Chci, aby prožil své peklo, připomenutím si detailů z mé vraždy.“

„Vražda za vraždu není řešení, ale vše je jen na vás, já do toho nemůžu zasahovat.“

Podívala se vodnatýma očima na muže před sebou.

„Řekni nám, jak se to stalo?“ vybídl ji svalovec a sedl si na kraj Igorovi postele.

Ta zapraskala a slavník se pod váhou jeho těla probořil, až ucítil tvrdou část kostry postele.

Komplic se posadil na studenou podlahu a opřel se zády o železné dveře cely.

Hromotluk ještě chvíli stál, váhal, jestli přece jen Igorovi nevrazit jednu pěstí, ale pak si sedl s rachotem na židli k rozvrzanému stolu.

„Opravdu chcete slyšet bolest, utrpení, nezájem ostatních a lhostejnost všech co mně mohli pomoci?“ nadzvedla Diana významně bradu i obočí.

„Mluv, času dost!“ zavrtěl se svalovec na kraji postele a sedl si pohodlněji.

Souhlasný výraz ostatních jeho slova potvrdila.

„Nemusela jsem zemřít, ale NAŠLI MI VRAHA.“

„Byla jsem hloupá, třináctiletá holka, která neví, jak může být život nebezpečný. Myslela jsem, že můžu všechno a vždycky. Jediné na čem mi záleželo, byl můj jezevčík, kterého jsem bezmezně milovala.“

Tvář se jí rozjasnila při vzpomínce na svého malého a přítulného jezevčíka. Malou, chlupatou kuličku s pichlavýma očkama, kterou dostala do dlaní od mámy k jedenáctým

narozeninám. Byla to láska na první pohled. Od toho dne byli spolu už pořád.

„Bydlela jsem s rozvedenou mámou a bratrem. Táta se o nás nestaral, chtěl jen bezstarostnou svobodu propíjenou po hospodách. Když se náhodou objevil doma, tak jen na matku křičel, ponižoval a zesměšňoval. Já i bratr jsme si po rozvodu oddechli a vypadalo to, že nejhorší máme za sebou.“

„Ale, měla bych začít od začátku.“

TEN DEN JSEM MĚLA NAROZENINY

Je krásný srpnový den. Sluníčko sálá mezi bílými mráčky a fouká svěží teplý vánek. Poklid krajiny ruší rachotící nákladní auto plné štěrku. Řidič si píská do taktu melodie linoucí se z rádia, které má stále puštěné, jakmile sedne na místo řidiče. Klikatá cesta plná prachu, ale zkrátí mu o několik kilometrů vyznačenou objížďku. Jezdí tudy často, dnes musí ale nutně zastavit.

Konečně zaskřípou brzdy. Nedalo se jinak, řidič vyskočil z kabiny vozu a rychlým krokem míří k nevzhlednému křoví, aby si ulevil.

Slastně očima mžourá do sluníčka, hlavou se mu honí myšlenka, že tohle je poslední fůra co musí odvézt a pak zřejmě zamíří k lomu, aby se osvěžil chladnou nazelenalou vodou.

Chodil k lomu často a rád.

V tu chvíli netuší, že voda mu zhoustne, přičenou se mraky a on bude muset vyprávět a podepisovat spoustu papírů.

Podíval se ještě naposledy před sebe a už chtěl odejít, když si všiml starého koberce, který částečně vykukoval z pokroucených větví nedaleko něho.

Chystal se k odchodu, ale nedalo mu to.

Cosí ho nutilo otočit se ještě jednou zpátky.

Vytřeštil oči a málem upadl, když mu ujela bota po šterku, to jak sebou prudce trhl směrem dozadu. V podvědomí mu vyvstal detail, který uviděl v ohbí koberce.

„Pane bože, to je noha!“ chytil se za čelo a nevěděl co udělat.

Pohledy doprava i doleva, úkrok na jednu i druhou stranu. Znovu se naklonil nad starý koberec. Nebylo pochyb, vše bylo skutečné.

Stokrát viděl v televizi různé případy a říkal si, jak by asi sám reagoval. Skutečnost byla ale jiná. Pomalu se přibližoval ke koberci, ze kterého, čím více se blížil, tím více byl cítit pach rozkládajícího se lidského těla. Rudé zbytky laku na nehtu svědčilo o tom, že se jedná o mladou ženu. Na nic nečekal a už utíkal ke kabině auta, aby našel svůj mobilní telefon.

Ještě nikdy nevolal tísňovou linku 158. Nejprve si nemohl vzpomenout na číslo telefonu, pak mu mobil vypadl z třesoucích se prstů a nakonec koktal do telefonu jako malé dítě.

„Našel jsem mrtvolu, rychle přijed'te!“

Udal ještě nějaké podrobnosti, které chtěl vědět úřadující policista a pak čekal dlouhé minuty, než přijelo několik zelenobílých aut s nápisem POLICIE.

Až později se dozvěděl, že trvalo jen necelých deset minut, než přijela celá výjezdová skupina nejbližšího oddělení. Nikdy tak rád neviděl policisty jako právě nyní.

Čekal sám s mrtvolou. Mrtvolou patnáctileté dívky, která měla život teprve před sebou. I přes značný rozklad, kdy ležela zabalená ve starém koberci na skládce, bylo vidět, že to byla hezká dospívající dívka. Tmavovlasá dívčina s předčasně ukončeným životem.

Která bestie, pomyslel si a sevřel svoji pěst. Sám měl doma přibližně starou dceru.

Udělal se mu nevolno. Šel se projít po polní cestě, aby se uklidnil a také, aby nepřekážel skupině techniků, kteří zajišťovali stopy na místě nálezu. V dálce slyšel skřivánka, který se třepotal

nad lánem obilí. Jeho ptačí píseň miloval, nyní si ale říkal – dnes ne.

Zavřel oči a mnul si unavenou tvář. Připadalo mu, že zestárl o desítky let.

Nikdy mu už nevytizí pach smrti, kterou cítil ještě dlouhé týdny po nálezů mrtvoly.

CELA PODRUHÉ

„Tak že von tě zabil a zabalil do koberce?“ zaťal zuby hromotluk a namířil pěst k Igorovi.

„Pohodil tě na skládce a klidně odjel zase domů, nebo do práce.“ Nevěřil komplic svým uším a kroutil hlavou.

„A co bylo dál?“ vyptával se netrpělivě svalovec.

Napětí stoupalo a ticho, které se rozhostilo, bodalo do uší.

„Velkou vinu měla máma,“ dodala po chvíli Diana.

„I když, zavinila jsem si to sama, kdybych se pořádně učila a nenechala se zlákat drogami, tak bylo vše jinak.“

Teprve až nyní, kdy byla mrtvá, si uvědomovala zbytečnost a nesmyslnost svého konání.

Proč jsou drogy vlastně mezi námi, když je nepotřebujeme. Snad nezvládnutá chtivost a ještě nezvládnutelnější zvědavost?

Ukázat svým vrstevníkům, že já můžu, že jsem nad věcí a nic a nikdo mě nezastaví?

„Varujte se, řekla bych dnes všem, kdybych měla tu možnost. Drogy jsou nesmysl, jen ubližují. Proč si vědomě kazit život, hranice mezi zdravým úsudkem a propadem je tak jemná a citlivá struna, že ji nikdo nepozná, až když se přetrhne. Poznají to jiní, až když je pozdě a vy už nevíte jak z toho ven.“

Diana si uvědomila svojí moudrost až nyní. Vrátit čas a myslet rozumem. Užít si dětství, na které se pak vzpomíná celý život. To si teď přála, jenže v životě se nic nevrátí.

„Jak to, že za to mohla máma?“ zeptal se najednou hromotluk.

„A o co šlo?“

VYPOVÍDÁM A LITUJI – MATKA

Matka se zálibně dívala na svoji dceru. Diana je pohledná dospívající dívka. Tmavé vlasy splývající až na ramena, výrazné hnědé oči. Líbila se chlapcům a uměla se s nimi patřičně bavit. Když byla dcera nemocná, chlapci jí ve škole dopisovali sešity, aby nebyla ve skluzu.

Důvěřovala jí až do jejich třinácti let. Do té doby byla jako ostatní děti jejího věku.

„Kam se chystáš?“ řekla matka a vyndala ruce ze dřezu plného bílých mydlinek. Nakročila směrem ke dveřím, aby viděla na Dianu.

Ta rychle zastrčila cosi do šuplíku plného prádla.

„Co tam děláš?“ podotkla matka a neskrývala překvapení z rychlé Dianiny reakce.

„Nic, jen si беру čistý ponožky.“

Odpověděla Diana a vystrkávala matku ze dveří zpět do kuchyně. Matka znovu ponořila ruce do dřezu a začala mýt žlutý hrnek.

Diana si za zády matky oddechla. Budu muset najít lepší skrýš, pomyslela si a už byla na odchodu.

„Kam jdeš? A kdy přijdeš?“ ještě za ní zavolala matka, ale odpovědi se už nedočkala.

Zavírající dveře ztlumily její hlas.

„Nějak se poslední dobou toulá a taky chodí pozdě.“ Zauvažovala matka nahlas a pokývala hlavou.

„Určitě to zase v tom šuplíku rozhrabala.“

Rozhodla se, že se podívá na tu spoušť, kterou předpokládala. Ruce, ještě vlhké od teplé vody zasunula pod prádlo. Chvilku rovnala rozházené barevné ponožky, když narazila na něco pevného a kulatého. Uchopila malý předmět a schovala ho do dlaně. Na světle svoji dlaň rozevřela. S otevřenou pusou, a nechápající co drží, jen polkla naprázdno. Zarazila se a nechtěla si připustit, že by ji měla Diana schovanou pro sebe.

Prostě si nemohla představit, že by se její dcera mohla k něčemu takovému snížit.

Injekční stříkačka.

Ztěžka se posadila na kovovou židli a položila malou injekční stříkačku na stůl.

Nepřítomným výrazem se dívala na často používaný průhledný předmět.

Stále dokola četla výrazný nápis 2 ml.

Rozrušením svírala prsty a ruce zvedala nad stůl a zase je položila, chytila stříkačku mezi palec a ukazováček jedné, pak druhé ruky.

„Nééé!“

Vykřikla a jediným pohybem smetla ze stolu vše, co jí překáželo v cestě.

Řinkot skla a kutálející se poklička ještě chvíli tancovala po podlaze, než úplně ztichla.

Matka těžce dýchala, opřená oběma rukama o okraj stolu.

Slzy jí tekly po tváři a stékaly podél nosu až na rty. Hlasitým popotahováním se je snažila zastavit.

Co když si to jen namlouvám a Dianka má tu stříkačku na něco úplně jiného. Nebo si ji k ní někdo schoval. Nebo, nebo...

Už ji nic rozumného nenapadlo.

Rozhodla se své dcery zeptat, jen co přijde domů. Určitě se to nějak vysvětlí.

„Přeci nejsem hloupá, abych nepoznala, kdyby brala Diana drogy.“ Přesvědčovala hlasitě sama sebe.

„Musím ji víc sledovat, pozorovat její chování.“ Rozhodla se náhle.

Minuty ubíhaly, sluníčko pomalu vystřídalo šero a později i tma. Hodinové ručičky několikrát oběhly ciferníkem, než zarachotil klíč ve dveřích zámku, byla už pomalu půlnoc.

Tak pozdě večer se vrátila Diana ve veselé náladě.

„Kde si byla, tak dlouho?“ udeřila na ni matka a významně nakročila levou nohou před sebe. Rozsvítla světlo.

„No venku přeci,“ odpověděla nasupeně Diana a odcházela do svého pokoje.

„Počkej! Co to je?“ ukázala matka injekční stříkačku ve své ruce.

„To snad vidíš,“ odsekla dcera a ohrnula pohrdavě horní ret.

„Našla jsem to ve tvém šuplíku,“ nedala se matka.

„No a co, vzala jsem to klukům ve škole. Stříkali na nás z toho vodu a tak jsem jim to zabavila.“ Řekla ještě nasupeně a zmizela za dveřmi, které zamkla. Její nervozita se stupňovala a možná si ani neuvědomila, jak silně se kouše do pravé tváře. Zuby drtila sliznici, až ucítla krev. Ani to jí nezabránilo v činnosti pokračovat.

Matka nevěděla, zda je to pravda, ale evidentně se jí ulevilo. Taky mě to mohlo napadnout, že je to jen banální záležitost. A pustila to z hlavy.

Později pozorovala u dcery špatné nálady, vracela se domu čím dál později. Byla lhostejná.

Matka křičela, vyhrožovala, domlouvala, plakala a byla zoufalá.

Jednou dokonce našla Dianu ležet na břicho na posteli s polštářem od krve. Vyděšená přiskočila k posteli a Dianu otočila. Dcera byla zfetovaná a měla prokousanou tvář, že když matka přiložila k ráně malíček, projel dceři až dovnitř pusy. Ihned ji sebrala a odvezla na chirurgickou ambulanci, kde jí tvář sešili.

Téměř rok nepoznala, že její jediná dcera je narkomanka.

To už byla Diana nezvladatelná. Utíkala z domova. Chodila na mejdany se známými i cizími lidmi, sex s náhodnými chlapci a

bylo jí jedno, jestli to byli Romové, nebo Vietnamci. Propadala ve škole. Ty tam byly jedničky a vzorné chování. Plánovala, že půjde na obchodní akademii. Představa dalšího studia se zhroutila jak domeček z karet.

Pokaždé, když na ni matka udeřila, Diana sáhla i k sebepoškozování a citovému vydírání. Kousala se a škrábala si kůži až do krve. Hysterické záchvaty byly na denním pořádku. Křičela, házela věcmi. Dokonce udeřila i svého mladšího bratra. Vyhrožovala sebevraždou. Jen svého jezevčíka nikdy neuhodila ani se k němu nechovala nezodpovědně.

Matka se rozhodla – *Diana půjde na léčení.*

Zdrcená, ale rozhodnutá.

Lékař, který znal Dianu od dob malého miminka, nejprve navrhl ambulantní léčbu. Později se omlouvala slovy. Dohlížela jsem, aby Diana pravidelně navštěvovala ošetřujícího lékaře. Netušila jsem, že odvykání je tak těžké. Když už jsem začínala mít problémy v práci, když mě nechtěli uvolnit ze zaměstnání, abych mohla dceru doprovodit k lékaři, musela jsem se, ač nerada, spolehnout jen na slovo Diany.

Ze začátku se zdálo, že léčba začíná být úspěšná. Po několika týdnech se Diana chovala až podezřele vstřícně a dokonce se snažila doma pomáhat, aby zakryla svoje tajemství.

Podléhala plně drogám.

Diagnóza zněla – *závislost na heroinu*.

To již zkušený lékař musel poslat nemocnou Dianu na léčení do psychiatrické léčebny pro mládež v okresním městě. Nebylo jiného východiska.

CELA POTŘETÍ

„Takže tě dali na psychiatrii?“ skočil jí do řeči komplíc a olízl si suché rty.

„Ano,“ zavřela průsvitné oči.

„A tam si ho poznala?“ doplnil ji svalovec.

„Pracoval tam?“ zněla otázka hromotluka.

„Byla jsem zoufalá, všude samý uječený děti, chtěli po mně dodržovat řád a vše na co jsem nebyla zvyklá. Jak jsem to měla vydržet?“

„Brečela jsem a zuřila. Nakonec jsem zavolala mámě.“

SEBEZAPŘENÍ MATKY

„Maminko, prosím tě přijed' si pro mě, já tady asi umřu. Je mi špatně, přijed' hned.“

Položila jsem telefon a v první chvíli nevěděla co dělat.

Umyla jsem si ruce a připravila se na cestu do léčebny. Hlavou se mi honily myšlenky, na to jak najdu Dianu v zuboženém stavu, vyhublou a možná ji ani nepoznám.

Studený, únorový den, vítr fičel a já zachumlaná v čepici a s ohrnutým límcem jsem se vydala na cestu. Ani teplé palčáky nezabránilly mrazu a větru, aby mi neprokřehly prsty.

Ještě jsem si třela konečky prstů, když jsem otvírala hlavní dveře budovy léčebny na kraji města. Možná trochu vyjukaně jsem vešla dovnitř.

Teplou, které na mě za dveřmi dýchlo, bylo příjemné.

Vystoupala jsem schody do prvního patra, a v tom jsem ji uviděla.

Dlouhá smutná chodba, uprostřed stála Diana.

Jakmile mě dcera uviděla, padla na kolena a prosila mě.

„Maminko, prosím tě odvez mě odtud, já to tu nevydržím!“

Dívala se na mě prosebnýma očima, plných naděje. Odhodlaná odejít za každou cenu.

Pohled na ni mi drásal srdce. Když vidíte vlastní dítě jak klečí na kolenou a žadoní a vy nevíte, co máte udělat, aby to bylo dobře.

„Počkej, promluví si s panem primářem a uvidíme, co bude.“

Chlácholila jsem dceru a nechtěla věřit, že by bylo něco tak v nepořádku, aby musela odejít z tohoto místa, kde jsem byla přesvědčená, že je jediným místem, kde jí pomůžou.

Došla jsem až ke dveřím, kde bylo napsáno – primariát.

Dále – ozvalo se na moje tiché zaklepání.

Nesměle jsem vstoupila.

Podívaly se na mě unavené oči, a na tváři primáře se vyloudil úsměv.

„Dobrý den,“ vyskočil primář a šel mi podat ruku.

„Dobrý den,“ odpověděla jsem s úklonou hlavy a vzdychla.

„Jdete kvůli Dianě, že?“

„Ano,“ přitakala jsem a sedla si na nabízenou pohodlnou židli.

„Víte, nenechte se oklamat reakcí dcery. Narkomani jsou ochotni udělat cokoli, aby se dostali k drogám. Budou vám slibovat, prosit, vyhrožovat a kdo ví co ještě.“

Usmíval se na mě a mluvil tak příjemným hlasem, že jsem věřila všemu, co tento ohleduplný muž říkal. Byl to velice sympatický mladý pán.

Rozhodně jsem si říkala, že je Diana v dobrých rukou. Určitě se takto chová i většina sester.

„Víte, narkomani mají pocit, že už pominula závislost, ale jakmile se ocitnou na svobodě, hned se vrhnou na drogy, tak jako dříve.“

Souhlasně jsem pokyvovala a věřila jeho slovům.

„Já teď zavolám vrchní sestru Osmanovou, aby vám ukázala prostředí, ve kterém vaše dcera žije. A dceři vysvětlím, proč tady musí zůstat.“

Jeho oči náhle ztvrdly a hlas se přiosřil.

Až mě to zarazilo, ale asi to tak má být. Tolik dětí, co musí profesionálně zvládnout. Zvedl telefon a vyt'ukal pár čísel.

„Paní vrchní, přijďte sem!“ zavelel, položil sluchátko a podíval se na mě očima bez citu.

V duchu jsem ho politovala a vstala ze židle, protože právě přicházela vrchní sestra.

Obloustlá, malá s pichlavýma očima. Světlé vlasy měla ledabyly rozčuchané. V ruce držela tmavé desky a druhou rukou klepala koncem propisovací tužky do těchto desek. Podívala se na mě zkoumavým pohledem.

„Vrchní sestro, vezměte paní Konečnou a ukažte jí, jak tady naši pacienti žijí.“

Jen kývla, chytila mě za předloktí a už mě odváděla ven z místnosti.

Dovedla mě do útulného pokoje a vysvětlila, co se každý den v léčebně odehrává.

„Děti se musí cítit dobře, aby léčba byla účinná,“ vztáhla ruku, opět mě chytila za předloktí a odváděla stranou. Kolem nás prošla sestra s chorobopisem v ruce.

Bohužel jsem neviděla útrpný pohled sestry, které říkali Beryl. Možná bych tehdy více uvažovala a třeba se tehdy rozhodla i jinak. Já jsem matka a jsem zodpovědná za své dítě. Celé odpoledne pro mě bylo nepříjemné. Vysvětlila jsem dceři, že nyní se to už určitě zlepší a že musí být trpělivá. Zatím si budeme hodně volat a vždycky za ní přijedu.

Odjížděla jsem s pláčem, ale vědomím, že bude Diana určitě v pořádku. Nic víc jsem si nepřála a nic jiného si nepřipouštěla.

Jak dny ubíhaly, situace se zklidňovala a já nabyla přesvědčení, že se už Diana uklidnila a zvykla novému prostředí.

PŘEKVAPENÍ

Jednoho dne jsem přijela navštívit dceru. Nejprve jsem si chtěla ještě promluvit s ošetřujícím lékařem a pak, že zajdu za dcerou.

Lékař mě až nezvykle mile přivítal a nabízel kávu, abych si odpočinula po dlouhé cestě. Z kávy se kouřilo a opojně voněla. Nasála jsem aroma vycházející z hrnečku, když v tom bez zaklepání kdosi vtrhl do místnosti.

„Čau Igore,“ zahlaholil známý dívčí hlas.

„Jé, ahoj mami,“ řekla s překvapením moje dcera a její tvář se rozjasnila.

Ještě překvapenější jsem byla já. Dívala jsem se nechápavě na dceru a nemohla pochopit momentální situaci, které jsem byla přítomna. Nezmohla jsem se na slovo.

„Dáte si ještě kávu?“ odvedl primář pozornost a ihned pokračoval.

„Věnovala se vám minule plně sestra Osmanová?“ rozhazoval, možná až trochu moc nervózně rukama.

„Ano,“ vykoktala jsem ze sebe.

Ale už mi vrtalo hlavou to, co jsem právě viděla a čeho byla nechtěným svědkem.

Sotva za námi zaklaply dveře, a my vyšly na chodbu, už jsem se vyptávala Diany.

„Proč si s ním tykáš? Copak to se tady smí!“

„Mami, to je v rámci léčení,“ chlubila se dcera.

„Víš, on je bezvadný, když je mi v noci smutno a on slouží, tak za ním můžu přijít a hrajeme třeba až do rána karty. Taky mi udělal kafe.“ Zářila spokojeností.

Nepřesvědčila mě.

Ocitla jsem se jako mezi mlýnskými kameny.

Bud' drogy, nebo tolerance k jednání své dcery.

Konečně, když jí to pomůže ze závislosti, tak proč ne. Mávla jsem nad tím nakonec rukou a vrátila se domů. To byla osudová chyba.

Podezřelá ochota primáře neměla zřejmě mezí, neboť se mi i později nabídl, že mě za dcerou odveze i vlastním autem, abych nemusela složitě cestovat. Napohled opravdu příjemný muž. Když mi nabídl tykání – přijala jsem.